

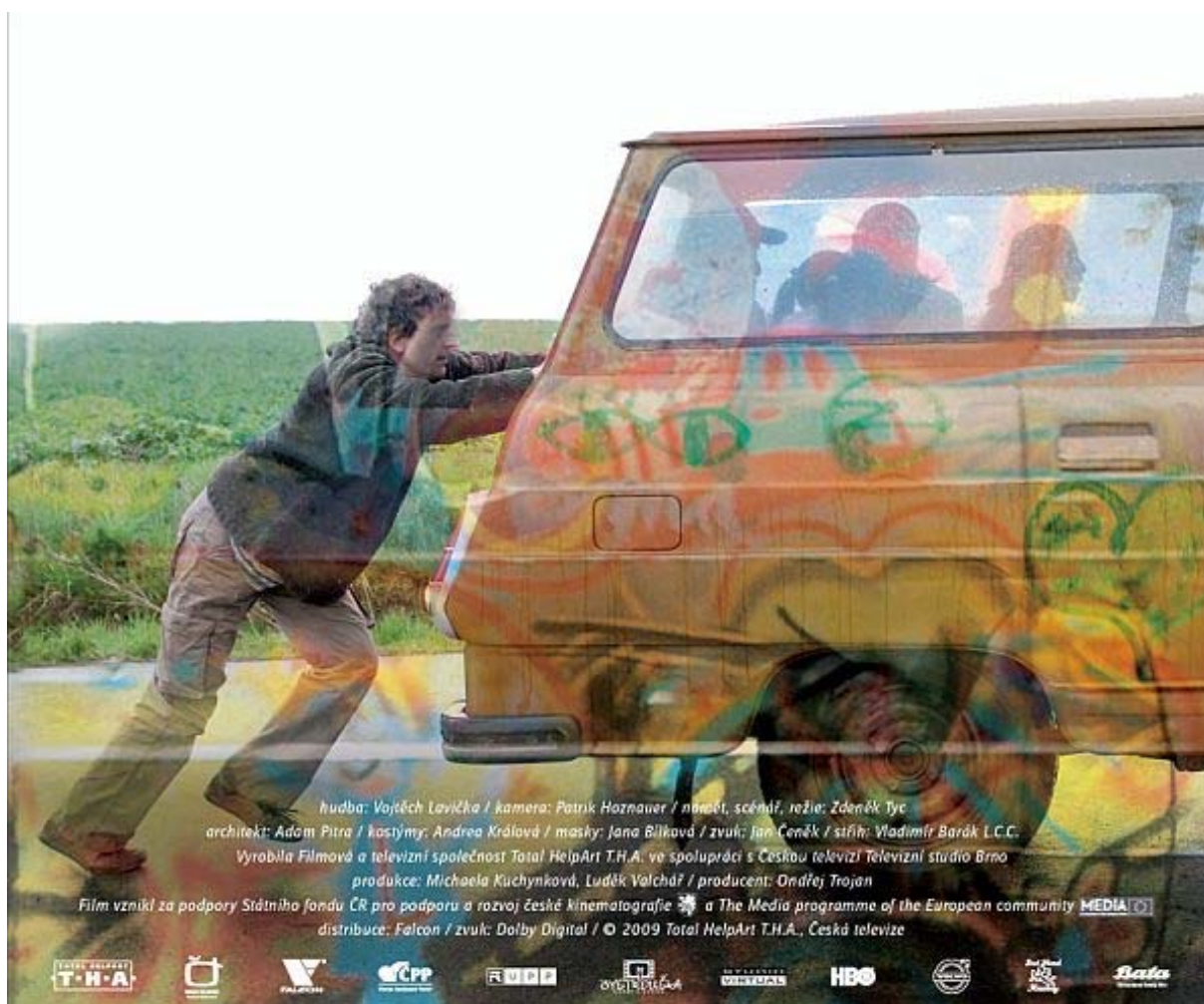
Falcon, Total HelpArt T.H.A. a Česká televize Televizní studio Brno

uvádějí film

Zdeňka Tyce

El Paso

Příběh inspirovaný skutečnými událostmi

hudba: Vojtěch Lavička / kamera: Patrik Hoznauer / námet, scénář, režie: Zdeňek Tyc
architekt: Adam Pitta / kostýmy: Andrea Králová / masky: Jana Bilková / zvuk: Jan Čeněk / střih: Vladimír Barák L.C.C.
Vyrobitel: Filmová a televizní společnost Total HelpArt T.H.A. ve spolupráci s Českou televizí Televizní studio Brno

produkce: Michaela Kuchynková, Luděk Valchář / producent: Ondřej Trojan

Film vznikl za podpory Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie a The Media programme of the European community MEDIA

distribuce: Falcon / zvuk: Dolby Digital / © 2009 Total HelpArt T.H.A., Česká televize

ZÁKLADNÍ INFORMACE O FILMU

Scénář a režie	Zdeněk Tyc
Námět	Zdeněk Tyc
Kamera	Patrik Hoznauer
Architekt	Adam Pitra
Kostýmy	Andrea Králová
Masky	Jana Bílková
Hudba	Vojtěch Lavička
Střih	Vladimír Barák L.C.C.
Zvuk	Jan Čeněk
Producent	Ondřej Trojan
Koproducenti	Česká televize Televizní studio Brno
Vedoucí produkce	Michaela Kuchynková
Pomocná režie	Lukáš Viznar
Výroba	Filmová a televizní společnost Total HelpArt T.H.A.
Ve spolupráci	Česká televize Televizní studio Brno
Hrají	Irena Horváthová, Linda Rybová, David Prachař, Igor Chmela, Vladimír Javorský, Jana Janěková ml., Petr Lněnička, Leoš Noha, David Matásek, Marie Ludvíková, Simona Peková, Igor Bareš, Denisa Demeterová, Albert Dudy, Nikola Rezanková, Kateřina Poláková, Jan Ištók, Tomáš Fedák, Nelli Dudyová
Film vznikl za přispění	Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie a The Media programme of the European community
Partneři filmu	ČPP, UPP, Bystrouška, Studio Virtual, HBO, 2nd Hand Koukey, Volvo, Clinique, Baťa
Distribuce	Falcon a. s.
Žánr	drama podle skutečné události
Stopáž	98 minut
Formát	klas (1:1.85), Dolby Digital
Termíny výroby	natáčení: jarní blok od 18. března 2008 do 19. dubna 2008, letní blok od 23.- 30. června 2008 premiéra: 19. března 2009
Cílová skupina	film pro diváky od 12 let
Počet kopií	12
Rozpočet	18 500 000

SYNOPSE

Film *El paso* diváka zavede do kotle vášní, emocí a živelnosti. Režisér Zdeněk Tyc se po úspěšných *Smradech* už podruhé vrací do světa Romů, který v nás zpravidla vzbuzuje strach a rozpaky, přestože o něm vlastně vůbec nic nevíme... *El paso* je inspirováno skutečným osudem romské vdovy, matky devíti dětí. Filmová rodina Horváthových má dětí sedm. Příběh začíná okamžikem nečekané, tragické smrti otce. Matka Věra najednou stojí sama v boji proti úřadům, odhodlaná udržet svou

početnou rodinu pohromadě za každou cenu, jenže zoufale nepřipravená. Sociální odbor dává k soudu žádost na odebrání jejich dětí a následné svěření do ústavní péče. Ze dne na den jsou vystěhováni na periferii do sociálního bytu o jedné místnosti. Případ Věra versus město se dostane k mladé, ambiciózní advokátce. Svět Romů nezná a ani ji příliš nezajímá, celou kauzu bere zpočátku jako odrazový můstek své začínající kariéry. Navzdory svým předsudkům, nepochopení a občas i samotné Věře, která blondátou advokátku zpočátku odmítá vpustit do svého světa, případ nevzdá. Naštěstí není sama, kdo stojí na straně rodiny proti většině. Je tady ještě lehce nepraktický, ovšem o to pro svou práci zapálenější, kurátor Kochta. Jeho snaha pomoci Horváthovým je přiživována také ryze soukromým zájmem o atraktivní advokátku...

El paso nekončí happy endem, jen jeho příslibem. Bez lakování na růžovo nabízí pozitivní příklad. A také čas na přemýšlení, zda být Romem opravdu znamená být vinen.

AUTORSKÝ ZÁMĚR

V roce 2002 jsem natočil film *Smradi*, který měl podtitul „...o lidech, kteří o lásce nemluví, oni ji žijí“ a ten příběh se stal. Také film *El paso* se opírá o autentický život a konkrétní situaci. Filmová rodina Horváthových má svůj skutečný a přitom fascinující, téměř neuvěřitelný předobraz: osobně znám matku „Věru“, její děti, stejně tak i kurátora „Kochtu“ a právničku „Slečinku“.

Mým cílem ale nebyl dokumentární film. Takzvaná „pravda“ by v tom případě byla drsnější, zbytečně černobílá.

Já chci ponechat (nejenom) Věře a jejím dětem a jim podobným dětem naději. A chci ji nabídnout především divákům. Naději samozřejmě přiměřenou, nevyhnanou, sice malou - avšak možnou. Uskutečnitelnou.

Zdeněk Tyc – scenárista a režisér

Lidé na okraji společnosti, ukřivdění, outsideri – to je pro kumšt velká výzva i velké téma. A je to také vaše téma. Přemýšlel jste o tom, proč vás tak zajímá?

Lidé na okraji mě zajímají asi proto, že já sám se mezi nimi cítím nejlépe. Jsem zkrátka sebevědomý outsider.

Jak jste objevil příběh *El pasa*?

Vlastně náhodou – zároveň rád říkám, že náhoda neexistuje – byl jsem nemocný, ležel v posteli, příliš unavený na knihy,

listoval jsem novinami a padla mně do oka zmínka o romské ženě, která se nechce vzdát výchovy svých devíti dětí. No a to je vlastně celý děj filmu! Jedinec proti společnosti, od dětství mé milované téma. Přesila. Výzva. David proti Goliášovi. Československo proti Sovětskému svazu...

Nakolik se film liší od skutečnosti?

Film se od skutečnosti liší velmi, přesto si přeju, aby se esence shodovaly, aby zůstal smysl. Skutečná vdova má děti dokonce devět, což se mi zdálo příliš mnoho, dvě jsem ubral. Sedm je i tak dost, ne?

A jak dopadl příběh skutečné romské maminky?

V životě se maminka znovu vdala, ve filmu by to všem přišlo jako kýč...

Co je *El paso*? Je to tajemství? Je to město? Je to španělsky krok? Nebude to zavádějící název?

„*El paso*“ je název znělý a vyzývavý. Případný. *El paso* je slangový výraz pro přepadení, no a my chceme diváky - v dobrém – tak trochu přepadnout.

Komu je film určen?

Odvážným divákům, kteří uvěří naší nápadité kampani – že *El paso* za návštěvu kina stojí.

Už ve vašem snímku *Smradi* měly romské děti nejdůležitější úlohu. Očividně to s nimi umíte, vždyť pro *El paso* jste si vybral celou romskou rodinu o sedmi dětech! V čem spočívá romské specifikum?

Film *Smradi* mě velmi ovlivnil, zanechal ve mně vryp, něco jako bodnutí o trn. Avšak na Romy nejsem žádný odborník, zajímají mě, respektuji je.

Čím jste docílil takového vcítění do tolik rozdílné romské mentality, že její specifika dokážete zprostředkovat i „gádžům“?

Několik roků jsem jezdil nepatrně podporovat tu „pravou“ maminku. Šel jsem s ní třeba na veliký nákup. Tlačil jsem vozík, zvedal a ukládal těžké věci, prostě jsem jí pomáhal. Užíval jsem si vyděšené reakce prodavaček i nakupujících... Na ubytovně jsem pak neodmítl příšerné lógrové kafe (takové, jaké čeká ve filmu i přátele hlavní hrdinky) a naslouchal jsem jí.

Jak jste objevil působivou hlavní představitelku - Irenu Horváthovou?

Castingová agentura mi pracně sezvala snad všechny české herečky, které připomínají Romky. Byly vesměs dobré, vybavené, spolupracující, ovšem kočka je kočka a tygr je tygr. Hledal jsem dál, vyhlásili jsme konkurzy a na jeden přišla Irena Horváthová. Instinktem jsem hned cítil, že je ta pravá.

Vybral jste jí jako protipól kultivovanou a uhlazenou Lindu Rybovou...

Linda Rybová a David Prachař jsou léta moji přátelé, pomyslně jsem je „obsadil“ už v námětu, a tak to i zůstalo ve všech verzích scénáře. Linda Rybová ve skutečnosti zdaleka není načínčaná, toto klíšé je jí protivné. Přesto ho bez odmluv sehrála, její postava si to žádala. Linda je dobrá holka, točila po šestinedělí, kojila.

Irena Horváthová prý improvizovala. Jak se jí přizpůsobovali herci a tým?

Irena Horváthová je živel, jen velmi těžko se naučí věty scénáře a pak je neustále mění. Furt. Skoro to až nechápete a chcete se vztekat. Musíte si vzápětí uvědomit, že je na hranici jejích možností, že prostě mluví cizí řečí = česky...

...každý čtenář si teď uvědomí, že on sám může po uvážení odpovědět na téměř jakoukoliv otázku. Když si ale představí, že najednou nesedí v křesle, ale visí hlavou dolů = míří na něj kamera a navíc pod ním zapalují oheň... odpovídá se hůře, že?

Všichni herci byli nejprve ze „spolupráce“ v šoku. Pamatuji si naprosté zděšení skvělého Vladimíra Javorského po prvním zkoušení na place a při točení prvního společného záběru, kdy mu Irena odpovídala pokaždé něco jiného. A jindy než on dělal pauzy... byla to jízda na divokém koni. Ovšem smysl tam byl a herci se museli vyvázat ze škatulek a reagovat přímo.

Jak hodnotíte výkony herců a celého štábu?

S obdivem a vděčností smekám před všemi herci a před celým štábem, díky jim film funguje.

Rozumíte si s romskými dětmi – ale co všichni ostatní?

Kdo chce zapalovat, musí sám hořet. (smích) Paroduji to pitomoučké heslo – ale je to tak.

Co bylo obtížné?

Natáčení s dětmi je svízelné a s romskými si to násobte desetkrát. Nejmíň. Tyhle děti nemají ctižádost, rychle se unaví, otupí, přestane je bavit práce a soustředí se na destrukci, nejlépe totální. Té se věnují naplno! Svatou trpělivost a toleranci prokázali především kameramani, byli u dětí nejbliž – a pořád. Patrik a Jirka, hrdinové. Kostymérky a maskérky zrovna tak, naši malí čerti neustále někam lezli, padali, špinili se a to celé zas a znova. Všichni však *El pasu* věřili, tak zařali zuby a vydrželi.

Bylo natáčení i zábavné?

Klasické „veselé příhody z natáčení“ nějak nemáme, ale Míše Kuchynkové z produkce se podařilo sestavit tým profesionálních nadšenců, kteří dokázali žertovat i nad propastí. Vtipy drsnými a černými – není to podstata humoru?

No právě - improvizacemi muselo docházet k nepředvídaným událostem a nedorozuměním!

Lidi jsou lidmi nejvíc tehdy, když dělají věci nepředvídané, nečekané, když nepotřebují svolení a cítí sounáležitost, „rodinu“. Štábová „mafie“ je zkrátka MAGIE a kdo to zažil, ví o čem mluvím.

Myslíte, že je u nás opravdu xenofobie vůči Romům?

Myslím, že je, a vadí mi... ne každý je přece zloděj, stačí rozlišovat. Přemýšlení je cesta.

Nemáte obavy, že si bude někdo myslet, že točíte o Romech, protože je to „in“, protože je to móda?

Takové obavy nemám.

Jakou roli v realizaci snímku mělo brněnské studio České televize?

Pomohlo nám, každá pomoc je dobrá.

Dokázal jste získat jako producenta Ondřeje Trojana (přestože finanční návratnost by mohla být sporná). Co ho přesvědčilo?

Ondřej Trojan mě zná ještě z FAMU, ze studentské revoluce. Má velký podíl na vzniku filmu a ovlivnil i jeho podobu – jak úspěšně - poznáme po uvedení do kin.

Jaký ohlas by vás nejvíc potěšil?

Smečka Českých lvů.

Ondřej Trojan – producent

Jako producent jste podepsán pod mnohými významnými či zajímavými filmovými projekty. Jako režisér už tak pilný nejste – od vašeho debutu Pějme píseň dohola uběhlo přes deset let, než jste úžasně zabodoval Želary a teprve nyní, po dalších sedmi letech režirujete svůj další film – Občanský průkaz podle Šabachovy novely. Proč jste se zároveň stal producentem filmu El Paso? Vždyť vás musí vlastní režirování zcela pohltil!

Inu, ono nebylo úplně snadné sehnat na El Paso peníze, takže realizace se protáhla o dva roky oproti původnímu plánu. Ale tak to u filmu chodí. Připravujete do realizace několik látek, některé nakonec zůstanou v šuplíku, jiné se realizují hned, na některé je potřeba trpělivost a zarputilost. To, že se projekty všelijak kříží, je dáno právě tou nevyzpytatelnou dobou pro jejich přípravu a

financování. Zdeněk Tyc je z těch mých kolegů z FAMU, se kterým jsem toužil se potkat pracovně - a El Paso byla jedna z látek, kterou mi Zdeněk dal přečíst.

Co se vám líbilo na scénáři?

Především jeho autenticita. Předlohou je skutečný příběh matky devíti dětí, kterou Zdeněk osobně zná a mnohokrát se s ní setkal. Příběh filmu není černobílý, ukazuje slabiny neosobního úředního přístupu k sociálně postiženým spoluobčanům, ale také situace, kdy naše bílá většina, s poněkud odlišným žebříčkem hodnot, hodnotí počínání Romů jako nezpůsobilé pro vzájemné soužití – a mnohdy právem. Vzájemné neporozumění si, zbabělost nahlížet problémy úhlem pohledu těch druhých, přináší spoustu osobních tragédií a nevraživostí.

A co hodnotíte na hotovém díle?

Věřím, že se nám podařilo udělat pravdivý a citlivý film, který není beznadějný, který otevírá celou řadu otázek pro soužití kulturně i společensky tak rozdílných etnik – Romů a „gádžů“ - a taky otázek úředního fungování státu. Líbí se mi, že Zdeněk divákovi nevnucuje svůj názor, nementoruje.

Setkal jste se v naší zemi s xenofobním jednáním vůči Romům?

Jistě, ale to není hlavní téma filmu, v El Pasu se nehraje ani tak o toleranci rasovou, jako spíše společenskou.

Koho by mohl příběh romské maminky v nesnázích zaujmout?

Kouzlo filmu spočívá v síle jednání jednotlivých postav, v jejich síle vzepřít se nepřízní osudu a taky v síle dokázat změnit své postoje, změnit své žebříčky hodnot. To může být pro diváka velmi cenné, povzbuzující, inspirativní, emotivní. Koneckonců stejné téma bylo i hlavním motivem Želara. Nedělám si iluze, že v naší konzumní společnosti je snadné se o takovou látku aktivně zajímat. Mnohem snadnější je nad ní zavřít oči nebo se popást nad osobní tragédií zkratkovitě v televizním zpravodajství a říct si, tak tohle se mě chválabohu netýká. Ale nepodceňujme filmového diváka. Věřím, že jsme udělali kvalitní film a to je pro mne nejdůležitější kritérium. Věřím, že diváci El Paso ocení.

Pro producenta je to asi přece jen riskantní věc. Věříte v návratnost finančních prostředků, které do El pasa vkládáte?

Bez komentáře – tento film jsme dělali z jiných pohnutek...

ROZHOVORY S KOPRODUCENTY

Odpovídají:

David Ziegelbauer, vedoucí programu Televizního studia Brno,

Miloš Fedaš, šéfdramaturg Centra dramatické tvorby Televizního studia Brno

Marek Horoščák, dramaturg Centra dramatické tvorby Televizního studia Brno

Brněnské studio České televize se tak často nepodílí na tvorbě čistě filmové. Co vás k ní přivedlo u Tycova titulu *El paso*? Byli jste už u samotného nápadu, u zrodu první myšlenky?

Objem výroby brněnského studia České televize je samozřejmě mnohem menší než objem výroby našich pražských kolegů. Nicméně i v – jak říkáte – čistě filmové tvorbě jsme v posledních letech dosáhli několika výrazných úspěchů. Například v roce 2002 jsme byli koproducentem Zelenkova filmu *Rok ďábla*, který získal nejen šest Českých lvů – včetně toho za nejlepší film roku, ale i Křišťálový globus na Mezinárodním filmovém festivalu v Karlových Varech. A tohle nebyl zdaleka jediný filmový úspěch, pod kterým je naše studio podepsáno.

To jen tak na okraj a teď k druhé části vaší otázky: přibližně před dvěma lety se na naše studio obrátil režisér Zdeněk Tyc s tím, že má hotový scénář, který by chtěl realizovat, a hledá koprodukčního partnera. Dramaturgie jeho nabídku posoudila, tehdejší vedení studia podpořilo a „projekt *El paso*“ byl takříkajíc na světě.

Co se vám líbilo na scénáři, že jste ho doporučili k realizaci a k podpoře Českou televizí? Proč považujete toto téma za tak důležité, aby se v něm spoluangažovala Česká televize?

Scénář filmu *El paso* je jakýsi pandán k Tycově prvotině *Vojtěch, řečený sirotek*. I v ní se totiž režisér také zabýval příběhem hrdiny, který stojí na okraji takzvaných běžných společenských struktur a stejně jako nyní v *El pasu* tento příběh zpracovává s nebyvalou originalitou. Oba tyto atributy podle našeho názoru tvoří výseč, kterou by se Česká televize jakožto veřejnoprávní instituce měla zabývat. Konec konců, na okraji společnosti se může snadno ocitnout kdokoli...

Pomáhali jste vybrat hlavní představitelku Irenu Horváthovou? Co si o jejím výkonu myslíte?

Pomiňme v tomto okamžiku fakt, že Irena Horváthová hrála menší roli i v našem seriálu *Četnické humoresky*, protože tahle skutečnost je ve vztahu k vaší otázce i k filmu *El paso* vpravdě irelevantní.

Režisér Zdeněk Tyc měl při obsazování herců v podstatě volnou ruku. Dá se říci, že jsme v tomto směru věřili – a jeho předchozí, kritikou zhusta oceňovaná tvorba nás k tomu opravňovala – jeho instinktu i profesní erudici. Výkon Ireny Horváthové nebo představitelů dětských rolí plně potvrzují, že naše důvěra byla oprávněná.

Nebojíte se, že „cikánská problematika“ odradí mnoho diváků? Nemůže být toto téma vnímáno jen jako poplatné době?

Je dobře, že se točí filmy „poplatné době“. Je důležité natáčet filmy o tématech, která jsou na pořadu dne. Scénář napsaný na základě skutečného případu se snaží zachytit témata a problémy typické pro určitou dobu a společnost, nicméně je tu také zřetelná snaha o obecnější výpověď. Spor mezi stylem života vnucovaným institucemi a přirozenou potřebou a touhou vychovat a udržet rodinu představuje velké téma a dilema, o kterém je důležité mluvit.

Co by podle vašeho názoru mohlo diváky na tomto rodinném filmu nejvíc zaujmout?

Režisérovi se povedlo závažnost tématu a celkové vyznění filmu odlehčit a podařilo se mu vytvořit něco mezi sociálním dramatem a hořkou komedií, takže na své by si měl přijít téměř každý divák. Zcela jistě zaujmou spontánní a autentické výkony romských neherců, které se zajímavým způsobem doplňují s herectvím profesionálů.

ROZHOVORY S HERCI

Irena Horváthová - Věra

Co nám o své roli ve filmu *El paso* prozradíte?

Hraji vdovu Věru, osamělou romskou maminku sedmi dětí. Manžel jí zanechal jen spoustu dluhů, takže se musí vystěhovat do nouzového malinkého bytu, vrhají se na ni necitlivé ženské ze sociálky, čekají ji soudy, nejstarší dcerka jí utíká za mužským... Velmi jsem se do jejího trápení vcítala, jako bych to byla já sama, kdo bojuje se sociálkou, aby mi neodebrali děcka a nedali je do děčáku...

Takže se mi zdá, že to bude smutný film.

Ale konec vůbec není smutný! A taky jsou tam dojemné i legrační situace, ne?

Máte pravdu. Film nakonec vyznívá přece jen nadějně.

A co dal film vám?

Byla to pro mě velká zkušenost. Mohla jsem si poprvé zahrát...

Jste ale zpěvačkou známé romské kapely Gulo čar, takže kamera nebo obecnost vás nevyvedou z míry.

Ano, ale mě moc lákal film, zajímalo mě, jak se to dělá, jak se to točí, protože v muzice je to trošku jiné. Je pravda, že si mě režisér Zdeněk Tyc vybral proto, že se nestydím před kamerou. Ale přitom jsem vůbec nevěděla, jak taková práce pro film vypadá. A to mě moc zajímalo. Mám z toho dobrý pocit.

Vypadáte ve skutečnosti velmi mladě, maskéři měli asi dost práce, aby z vás udělali ustaranou matku sedmi dětí!

Však mi každou chvíli přimalovávali kruhy pod očima. Ale někdy to ani nebylo potřeba, byla jsem hodně unavená a vyhublá, jak jsem jezdila na natáčení z Brna do Prahy, často i s vlastními dětmi. Tehdy mě zrovna bolel zub, osmička, trhali mi ji a zůstaly tam kořeny. Byla jsem celá oteklá a zničená. Ale Zdeněk Tyc i maskéři si libovali.

Jak se vám pracovalo s režisérem Tycem?

Velice dobře, poznala jsem, že je to moc hodný člověk. A to je pro mě moc důležité. Myslím, že i romskou problematiku poznal hodně do hloubky, přistupuje ke každému velmi citlivě. Klobouk dolů před ním.

Pro mě taky hodně znamenalo, že jsem se mohla setkat s našimi českými herci a mohla jsem si s nimi zahrát, s Lindou Rybovou, s jejím manželem Davidem Prachařem, velká čest pro mě byla zahrát si s Vladimírem Javorským a s ostatními herci.

Také jste mohla improvizovat?

Když mě něco napadlo, řekla jsem to podle sebe, tak jak jsem to cítila. Zdeňkovi Tycovi se to líbilo.

Jak staré jsou vaše vlastní děti? Ve filmu jich máte sedm!

Denisovi je dvanáct a Pavlíčkovi sedm, ten začal chodit do první třídy. Ale sedm filmových dětí pro mě neznamenovalo žádný problém, bylo s nimi veselo. Ta děcka si mě strašně oblíbila. A na natáčení se mnou jezdil i Pavlíček, to mu bylo šest. Moje maminka chodila do práce, sloužila dvanáctky, takže mi nemohla pomáhat a já jsem Pavlíčka neměla kam dát. A protože můj muž Pavel taky pracuje, stará se o muziku skupiny Gulo čar, brala jsem mladšího synka a někdy i staršího s sebou i na natáčení. Nakonec si ve filmu zahrály obě moje děti, ale také z naší skupiny Kaloman Baláž, který představuje milého mé filmové nejstarší dcery. Je tam vidět i zkouška Gulo čaru.

Linda Rybová ve filmu na vás jako na maminku nakonec zařve, aby vás přesvědčila, že máte svěřit hluchoněmého synka do odborné péče. Bylo by to v romské komunitě nutné i ve skutečnosti?

Někdy to tak skutečně funguje, maminky jsou silně vázané na každé své dítě ještě tím spíš, když je postižené. Velmi se o ně bojí. A má-li se takové dítě dostat do nějaké odborné péče, musí být maminka opravdu přesvědčena, že je to pro její děcko dobré.

Myslíte, že film El paso nějak pomůže romské komunitě? Třeba že si „gádžové“ i Romové uvědomí svá specifika a budou si líp rozumět?

Určitě. Doufám, že diváky trochu i srdíčko zabolí až zjistí, že ti Romáci tak někdy doopravdy žijí. My Romové jsme hodně zbožní a otevření, se srdcem na dlani. Romové jsou jistě i hrdí, když vidí film ze života Romů. Doufám, že budou hrdí i na mě!

Víte, jak dopadl příběh oné maminky Věry ve skutečnosti?

Řekli mi, že je to podle skutečné události, ale přesně nevím, jak to dopadlo. A taky tu paní zatím neznám, jen doufám, že se s ní jednou v životě potkám, když jsem ji vlastně hrála!

Ve filmu El paso jste ztvárnil sociálního pracovníka. Jak jste se na roli připravoval?

Ve filmu El paso hraji společně s mou manželkou Lindou Rybovou, a tak bylo jasné, že by mohly nastat komplikace v domácím provozu a o ten bylo nutné se postarat. Máme tři malé děti, takže jsme museli udělat na dlouhou dobu dopředu takový technický scénář, aby to všechno klaplo a o děti bylo postaráno.

Uměl byste si představit, že byste měl stejné povolání jako vaše filmová postava?

Uvědomil jsem si, že je to náročné a komplikované povolání. Sociální pracovníci by měli být chápaví. Musejí být tolerantní i k lidem, kteří se dostali na okraj společnosti, musejí k nim chovat sympatie, a na druhou stranu jim musejí říkat třeba i nepříjemné věci... Moc ty lidi obdivuji!

Zdeněk Tyc vás do role tolerantního Kochty obsadil také proto, že máte moc rád děti stejně jako vaše filmová postava.

Také jsem několikanásobným otcem! A děti v El pasu byly naprosto úžasné!

...takže jste si hned padli do oka?

Určitě! Jedna věc mě ale nesmírně příjemně překvapila. Hluchého chlapečka ve filmu hrál skutečně hluchý kluk, který neuměl mluvit a vyrůstal po různých ústavech, kde se mu nikdo moc nevěnoval. Ale při natáčení měl pořád u sebe takovou speciální paní pečovatelku, která se o něj starala a pomáhala mu. A pak jsme si všichni po nějaké době všimli, že klučina během natáčení udělal obrovský skok, že je na tom najednou mnohem lépe!! To nás všechny moc potěšilo.

Asi jste občas museli s dětmi trochu improvizovat.

Museli jsme udržovat tu správnou atmosféru, někdy jsme je rozveselovali a jindy je zase tlumili... Děti prostě nevydrží soustředit se naplno osm hodin.

Co pro vás bylo při natáčení obtížné?

Snažili jsme se, abychom moc nehráli, abychom tomu dali tu správnou autentičnost, aby se to trochu podobalo dokumentu.

Zažil jste během filmování něco neobvyklého?

Moc mě nadchly lokace, kde jsme natáčeli. Hlavně u Berouna jsem objevil krásná místa. To mě na natáčení bavilo, chodit a poznávat novou krajinu. A také mě nadchl štáb! Bylo na nich vidět, že je to baví a že to dělají s láskou.

Co vás jako první napadne, když se řekne El paso?

Přepadení. Víím, že to znamená romsky „přepadení“. Na to jsem se zeptal snad jako na první věc.

S jakými pocity jste roli Slečinky přijala?

Se Zdeňkem jsme přátelé. Jakmile scénář dopsal, oslovil mě. Až si scénář přečtu, ať mu dám vědět, zda roli přijímám. A mně se to moc líbilo. Hlavně mě překvapilo, že to není žádný kýčovitý příběh, kterých se ve světě točí miliony.

Hrajete ambiciózní právničku. Jak jste se na roli připravovala?

Moc mi ke ztvárnění postavy pomohla charakteristika ve scénáři, podle níž je to „slečna - slečinka“. Také jsem se radila s jednou opravdovou právničkou, trochu mě zsvětla do právnické mluvy. S kostýmní výtvarnicí jsme vymýšlely správné oblečení, nechtěla jsem chodit v takovém tom klasickém kostýmu, co nosí sekretářky. Představovala jsem si Slečinku jako hodně moderní a trendy právničku.

Obohatila jste roli o něco svého, co není ve scénáři?

Tak například když jsem jako Slečinka – právnička při natáčení vešla do bytu romské klientky Věry, vždycky jsem si přivoněla k zápěstí, kam jsem si stříkla svůj oblíbený parfém. A přesně tohle dělávám občas i ve skutečném životě, když jedu tramvají nebo metrem.

Jak se vám spolupracovalo s neherečkou Irenou Horváthovou, představitelkou Věry?

Na začátku natáčení to bylo občas dost těžké, Irena do toho byla ještě nemocná. Pak nás ale všechny mile překvapila. Třeba když jsem zapomněla svůj text, Irena mi napovídala. Obdivuju Zdeňka, jak to všechno zvládl. Například práci s tolika dětmi považuji za dost náročnou a namáhavou. Když si všechny děti hromadně postaví hlavu, že nebudou hrát, pak je opravdu velice náročné je přemlouvat... Ale jinak byly úžasné, vůbec nebyly rozmazlené jako bývají profesionální dětské herci.

Co pro vás na natáčení bylo nejtěžší?

Měla jsem to občas komplikované, protože po celou dobu natáčení se mnou bylo moje miminko. Takže jsem za ním neustále odbíhala... Pak pro mě byl těžký závěrečný dialog, který vedu s Věrou v ústavu.

A co naopak nejkrásnější?

Ve filmu jezdíme v takovém šíleném, téměř nefunkčním autě, kterému ani nefungovaly brzdy. A teď víte, že za vámi sedí sedm dětí, no, prostě bylo to dost nebezpečné. Ale přesto to ve mně zanechalo krásnou vzpomínku. Děti v autě zpívaly a tančily... prostě prima pocit.

Proč si myslíte, že je dobré točit takovéto filmy?

Je důležité lidem ukázat romskou mentalitu a chování. Romové jsou jiná kultura, a bylo by prima, kdybychom je mohli tolerovat a být k nim ohleduplní.

Tentokrát jste dostal spíše zápornou epizodní roli. Kdo je ten sucharský pán?

Je to úředník, který své postavení využívá ke svému osobnímu prospěchu... Je to takový úřednický druh... Jako jsou živočišné druhy, tak je i úřednický druh.

Měl jste nějaký zvláštní důvod, abyste tuto roličku přijal?

Moc jsem se těšil na Zdeňka Tyce. Viděl jsem jeho film *Vojtěch, řečený sirotek*, a to pro mne tehdy bylo jako zjevení. Proto jsem

se těšil i na režiséra toho filmu, do té doby jsem ho totiž neznal.

Máte nějakou zkušenost s Romy? S romskou komunitou nebo třeba i s jejich muzikou, vždyť jste sám velmi všestranný, vystupoval jste například se skupinou Traband...

S romskou muzikou jsem se setkal při filmu *Roming*. Pozvali mne tehdy na oslavu narozenin a bylo to skvělé, mám jen nejlepší zážitky. S romskou komunitou nemám žádný problém. Má-li se řešit nějaký přestupek, má se řešit u každého stejně, všem se má měřit stejným metrem. Ale nežiju s romskou komunitou tak natěsno, aby vůbec nějaký problém mohl vzniknout. Dennodenní soužití s Romy, jako je v Teplicích nebo Mostě, jsem nezažil a nevím, co to obnáší, nemůžu se k tomu vyjádřit. Na mne jen romští výrostci většinou pokřikují, že mě znají z filmu, ale to dělávají všichni, i „gádžové“.

V Národním divadle jste zvyklý na perfektní profesionály. Ale jak se vám hrálo s romskou neherečkou Irenou Horváthovou, představitelkou hlavní role?

Pro herce je hodně občerstvující, když hraje s nehercem. A je jedno, jestli je to Romka nebo Ind. Člověk musí dávat pozor, co se stane, protože školený herec je už zajetý v jistých kolejích, které jsou snadno odhadnutelné, můžete u něho poznat, jak se celá věc bude vyvíjet. Kdežto když je na place neherec, ať romský, nebo neromský, nemůžete tušit, kam se to může vrátit, jak to může dopadnout. Je to takový zbystrující zážitek.

Čím vás zaujal scénář filmu El paso?

Především hodně čerpal z pozorované reality, a proto ji nijak nepřikrášloval. Zajímavé pro mě bylo také to, jak vidí sociální tematiku v oblasti romského etnika a jak zachycuje protikladné úhly pohledu různých lidí na osud jedné zdánlivě nekomplikované romské matky.

Přibližte nám charakter Erika, jehož ztvárňujete

Trochu frajírek, trochu holkař, svobodný mladík, který má rád svou práci fotografa-novináře. Věří, že to, co dělá, má smysl a

může být prospěšné, a to nejen pro něj. Řekl bych, že je zdravě cynický, ale přitom nepostrádá sociální citění. S postavou Erika mě spojovalo hlavně fotografování, jinak to byl - vzhledem k mé povaze spíš protipól. Zdeněk Tyc ví, že jsem zapálený fotoamatér, což se promítlo i do mé role. Zdeněk dokonce do filmu zakomponoval mou osobní vášně: fotografování kamerou obskurou, zhotovenou z krabičky od sirek. Mám ale pocit, že pro valnou většinu diváků to bude naprosto nepochopitelná záležitost. Nicméně je příjemný pocit, když můžete dělat v roli to, co důvěrně znáte z vlastního života. Především proto, že se to týkalo mého koníčka. Ovšem kdybych měl hrát postelovou scénu, čili něco takového, co také skoro každý herec zná z osobního života, pak by to možná tak příjemné nebylo!

Jaký postoj zaujímá Erik k hlavní postavě romské matky sedmi dětí?

Myslím, že v podstatě obdivný.

A váš dojem z filmu? Jaké emoce u vás převažovaly?

Film jsem ještě neviděl, mohu mluvit pouze o natáčení, které probíhalo v přátelské a pohodové atmosféře. Klídek, bez hysterie, pěkná soustředěná práce. Navíc většinu natáčecích dnů jsem na place trávil se svou ženou, která si ve filmu také zahrála. Čili emoce jen pozitivní, pokud odhlédnu od emocí po dokončeném záběru, kdy jsem měl pocit, že se to dalo zahrát lépe.

Překvapilo vás něco při natáčení?

Nejvíce mě asi překvapilo, že si ve filmu mohla zahrát i má fotografující krabička od sirek!

Petr Lněnička – Dosoudil

S jakými pocity jste roli v El pasu přijal?

S velmi dobrými pocity! Oslovil mě totiž přímo pan režisér Tyc, což je vždycky mnohem příjemnější než se účastnit nějakých castingů.

Jak byste popsal postavu Dosoudila? Jaký má charakter a jak důležitou roli má ve filmu?

Role je to menší a o její důležitosti rozhodnou až diváci, pokud jim k tomu dají pan režisér a střihač příležitost.

Co se vám na roli líbilo?

Že ji pan režisér svěřil právě mně.

Je vám blízká romská problematika? Setkal jste se sám s něčím podobným?

Osobně jsem se s ničím takovým nesetkal. Přesto si myslím, že příběh, jaký můžeme vidět ve filmu, není výhradně problémem romské komunity.

Co se vám vybaví, když se řekne El paso?

Od jara už je to pouze film Zdeňka Tyce.

Jak se vám spolupracovalo s neherečkou Irenou Horváthovou a s tolika dětmi?

Velmi příjemně. Legrace, zábava a ostražitost.

Co pro vás při natáčení bylo nejtěžší?

Dojíždění z Ostravy.

A co naopak nejhezčí?

Setkání s režisérem a ostatními členy štábu.

Proč si myslíte, že je dobré točit takovéto filmy?

Příběh se prý zakládá na skutečném osudu. Proto je to důležité – zjišťujeme, jak žijí další lidé kolem nás a vidíme, že to nemají lehké už třeba proto, že je nechápeme. A pokud film donutí diváky k zamyšlení, zejména ty, kterých se obdobné problémy přímo týkají, ať už z jedné, či druhé strany, pak to má smysl stoprocentně.

Jana Janěková ml. – novinářka Eva

S režisérem Zdeňkem Tycem jste spolupracovala poprvé. Jaké to bylo?

Se Zdeňkem Tycem jsem spolupracovala již na pořadu 3 plus 1 s Miroslavem Donutilem. Tudíž to nebylo poprvé, ale samozřejmě poprvé na filmovém plátně, což je malinko o něčem jiném a pro mě v mnoha ohledech zajímavější a příjemnější.

Prošla jste nějakým hereckým konkursem?

Zdeňk Tyc mi jednou ráno sám zatelefonoval, jestli bych s ním nechtěla spolupracovat na filmu El paso. V rychlosti mě seznámil s obsahem a s tím, že to je malá role, ale že by se mu líbilo, kdybych ji hrála já v tandemu s Igorem Chmelou, mým manželem. A jestli mi nevadí, že podle scénáře musí Igor trochu balit Lindu Rybovou. Odpověděla jsem, že nevadí a že se budu těšit.

Jak byste nám Evu, kterou představujete, přiblížila?

Kdybych to měla říct hodně nadneseně, mohla by to být taková investigativní novinářka jako Petra Procházková. Ale to je asi přece jen přehnaná charakteristika, obzvlášť když je nutno Evu vystihnout na tak malém prostoru. Nehledě na to, že sama Petra Procházková by si zasloužila být hlavní hrdinkou nějakého filmu! Moje Eva je zkrátka mladá energická novinářka se sociálním cítěním a s touhou pomáhat lidem prostřednictvím svého povolání.

A jak jste vnímala Věřinu problematickou situaci? Nebylo vám občas úzko? Snímek El paso je přeci jen natočen podle skutečného příběhu.

Už jsem nějak citově obrněná. Příběh je komplikovaný a v žádném případě není jen černobílý. Smutné na tom je, že takových případů, a troufám si říct mnohem horších a s nulovým řešením, je u nás spousta. Je dobré o tom vědět, v rámci možností se k tomu nějak postavit, ale na druhou stranu si to člověk nemůže brát příliš, jinak by se z toho zbláznil.

Zažila jste se štábem něco, co doposud ne?

Setkání s herečkou Simonou Pekovou.

Co plánujete do budoucna?

Točit film s Michalkovem, Gonzálem Iñárritu a nějakou oddechovou komedii s Tarantinem!

Zdeněk Tyc – scenárista a režisér

Osobitý režisér a scenárista Zdeněk Tyc se narodil 16. dubna 1956 v Rokycanech u Prahy. Po absolvování stavební průmyslovky pracoval mimo jiné jako ošetřovatel v zoologické zahradě, kulisák, tahač kabelů v Československé televizi a jako asistent režie na Barrandově. V letech 1983 - 1990 studoval režii na FAMU. Tycův absolventský film, který byl zároveň i jeho debutem celovečerním, se jmenoval **VOJTĚCH, REČENÝ SIROTEK** (1989). Tato černobílá balada je považována za jeden z nejpozoruhodnějších generačních debutů posledních let, navíc film získal Hlavní cenu na Festivalu českých a slovenských filmů v Bratislavě a byl vyslancem tehdy ještě společného státu v boji o Oscary. Zároveň byl oceněn Velkou hlavní cenou poroty na festivalu prvních filmů ve francouzském Angers.

Po absolvování FAMU spojil svou pracovní dráhu s Československou televizí, kde mimo jiné režíroval grotesku

MÍČ, křest desky divadla Sklep, portrét rockové skupiny Vltava a řadu live koncertů z klubu Na Chmelnici. Ve společnosti T.H.A. producenta Ondřeje Trojana natočil v roce 1991 v cyklu *Historiky od krbu* povídku **CESTA** v hlavní roli s Tomášem Hanákem.

V roce 1993 natočil film **ŽILETKY** v hlavní roli s Filipem Topolem, kultovní postavou českého undergroundu, členem hudební skupiny Psí vojáci. Film ve Francii získal prestižní ocenění Fondation GAN Pour le Cinema a byl uveden na velkých festivalech v Berlíně, Torontu a na workshopu v Göteborgu, pořádaném Evropskou filmovou akademií, kam byl vybrán Wimem Wendersem. V roce 1995 následoval třetí celovečerní film **UŽ**.

Během filmové odmlky pracoval opět pro Českou televizi, pro kterou natočil cyklus **CIZÍ SLOVO POEZIE** (1996 - 1999), na kterém spolupracoval s Jiřím Dědečkem a kameramanem Patrikem Hoznauerem. Od roku 1996 až dodnes natáčí s Terezou Brdečkovou cyklus rozhovorů se seniory nazvaný **JEŠTĚ JSEM TADY**. Dalším projektem Zdeňka Tyce byla dokumentární trilogie z roku 1997 **ANO, MASARYK**. O rok později pak natočil dvoudílný dokument **DVOŘÁK V AMERICĚ**.

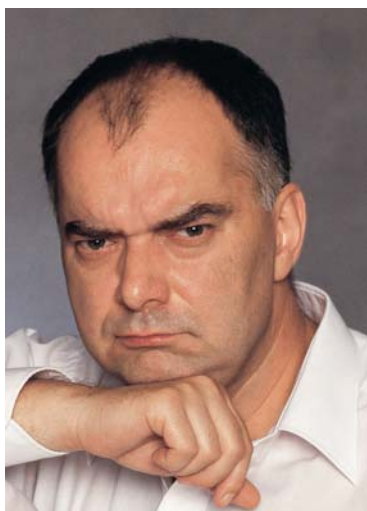
Celovečerní film, psychologické drama **SMRADI** natočené podle scénáře Terezy Boučkové, vznikl v roce 2002. Komorní příběh rodičů, kteří vychovávají dva adoptované romské chlapce a zároveň vlastního syna, byl roku 2002 uveden v soutěži na MFF v Karlových Varech, kde získal diváckou cenu. Cenu za režii si tento film odvezl z filmového festivalu v Istanbulu v roce 2002.

Z dalších prací pro Českou televizi je třeba zmínit **NEVÍME, CO JE ČAS** (2003), dokument **DOBROU CHUŤ** (2004), cyklus televizních inscenací **3+1 s MIROSLAVEM DONUTILEM** (2004 - 2006) či několik dílů televizního cyklu **13. KOMNATA**. Pro televizi HBO ve spolupráci s produkční společností Total HelpArt T.H.A. režíruje cyklus stand up comedy **NA STOJÁKA**.

Zcela zvláštní kapitolu představuje v jeho tvůrčí cestě režie televizního záznamu divadelní show **IVÁNKU, KAMARÁDE, MŮŽEŠ MLUVIT, ANEB, TAK TO MI HO TEDA VYNDEJ** (2005), v níž herecký tandem Petr Čtvrtníček s Jiřím Lábusem reflektují korupční aféru v Českomoravském fotbalovém svazu.

Pátý celovečerní film **MALÉ OSLAVY** (2008) vznikl v koprodukcí České republiky, Slovenské republiky a Itálie. Vypráví na pozadí rytmů salsy civilní příběh o vztahu mezi matkou a dcerou, dospívání a ztracené nevinnosti.

Ondřej Trojan – producent

Filmový režisér a producent, herec divadla Sklep se narodil na Silvestra roku 1959 v Praze. Pochází z herecké rodiny - herectví se věnuje jeho otec Ladislav i mladší bratr Ivan. Vystudoval gymnázium s vyznamenáním v roce 1979. Studoval na Pedagogické fakultě, kde ukončil osm semestrů v oboru matematika - chemie. Odešel, protože ho škola nebavila. Od počátku osmdesátých let pravidelně účinkuje s kultovním pražským divadlem Sklep. Kolegové z divadla ho vedle divadla inspirovali i k zájmu o film. Dva roky pracoval ve Filmovém Studiu Barrandov jako rekvizitář, připravoval se na přijímací zkoušky na FAMU v Praze, kam byl přijat na obor Filmová a televizní režie v roce 1985.

Na FAMU natočil své první krátkometrážní filmy, z nichž zejména televizní cvičení **TÝDEN NA OBRAZOVCE** a půlhodinový film **SEDM** vyvolaly nemalou odezvu na festivalech a mezi diváky. V porevolučním roce 1990 přerušil

Trojan studium na FAMU v pátém ročníku, aby natočil svůj celovečerní debut podle scénáře spolužáků Petra Jarchovského a Jana Hřebejka **PĚJME PÍSEŇ DOHOLA** (poprvé se v tomto filmu objevila před kamerou Aňa Geislerová). V roce 1991 Trojan odpromoval na FAMU.

V roce 1992 natočil pro Českou televizi dvoudílný film **PENZIÓNEK**, který mapuje nejlepší skeče a písně Divadla Sklep na přelomu 80. a 90. let. V témže roce založil s kolegy Tomášem Hanákem a Jiřím Burdou Filmovou a televizní společnost Total HelpArt T.H.A., která se zaměřuje na produkci celovečerních filmů, výrobu audiovizuálních děl a na manažerskou činnost pro Divadlo Sklep. O rok později režíroval již v produkci Total HelpArtu divácky velice úspěšnou adaptaci „sklepovsko-havlovského“ dramatu **MLÝNY**.

Total HelpArt T.H.A. v současnosti patří k nejuspěšnějším producentům společností vůbec. Spolupracovala na všech filmech Jana Hřebejka (s výjimkou Šakalích let a Nestydy), a může se tedy pochlubit nominací na Oscara za nejlepší zahraniční film (**MUSÍME SI POMÁHAT**) a několika Českými lvy. Na prestižní cenu americké Akademie bylo nominováno i výpravné historické drama **ŽELARY**, které sám Ondřej Trojan natočil podle knižních předloh Květy Legátové *Želary* a *Jozova Hanule*. Tímto filmem Trojan dokázal, že je nejen schopný producent, který dovede vycítit silnou látku, ale i velice zručný režisér.

Ondřej Trojan realizoval:

TV filmy pro Českou televizi:

PENZIÓNEK (1992)

VELBLOUDI JDOU NOCÍ TAJŮPLNOU (1993)

HISTORKY OD KRBU (cyklus osmi filmových povídek, režie Ondřej Trojan, Tomáš Vorel, Zdeněk Tyc, Václav Koubek..., 1994, 1995)

SKLEP: MLÝNY (1994)

PUMELICE LESNÍ MOUDROSTI (1997)

MULTIKÁR MOVIE SHOW (1998)

WARTBURG MOVIE SHOW (1999)

TV pořady:

NA STOJÁKA (režie Zdeněk Tyc, 2004 -)

Dokumentární filmy pro Českou televizi:

TOTÁLNÍ VELBLOOD KRYŠTOFA TROBÁČKA (umělecký dokument o životě a díle pražského výtvarníka, režie O. Trojan, 1992)

PRAŽSKÁ 5 Z VÍDNĚ DO AKROPOLE (dokument o divadelním, výtvarném a hudebním společenství Pražská 5, režie Petr Nikolajev, 1995)

Celovečerní dokumentární filmy:

AFOŇKA UŽ NECHCE PÁST SOBY (režie Martin Ryšavý, 2004)

ZAPOMENUTÉ TRANSPORTY (režie Lukáš Přebyl, 2007)

Celovečerní filmy - jako režisér:
PĚJME PÍSEŇ DOHOLA (1990)
ŽELARY (2003)

Celovečerní filmy - jako producent:
PELÍŠKY (režie Jan Hřebejk, 1998)
MUSÍME SI POMÁHAT (režie Jan Hřebejk, 2000)
CESTA Z MĚSTA (režie Tomáš Vorel, 2000)
KRUTÉ RADOSTI (režie Juraj Nvota, 2002)
PUPENDO (režie Jan Hřebejk, 2003)
ŽELARY (režie Ondřej Trojan, 2003)
HOREM PÁDEM (režie Jan Hřebejk, 2004)
KRÁSKA V NESNÁZÍCH (režie Jan Hřebejk, 2006)
MEDVÍDEK (režie Jan Hřebejk, 2007)
U MĚ DOBRÝ (režie Jan Hřebejk, 2008)

Jako herec:

SKLEP: MLÝNY (režie Ondřej Trojan, 1994) (TV)
PUMELICE LESNÍ MOUDROSTI (režie Ondřej Trojan, 1997) (TV)
MULTICAR MOVIE SHOW (režie Ondřej Trojan, 1998) (TV)
WARTBURG MOVIE SHOW (režie Ondřej Trojan, 1999) (TV)
CESTA Z MĚSTA (režie Tomáš Vorel, 2000)
SPRÁVCE STATKU (režie Martin Duba, 2003)
SKŘÍTEK (režie Tomáš Vorel, 2005)
GYMPL (režie Tomáš Vorel, 2007)

Patrik Hoznauer - kameraman

Patrik Hoznauer (*1968) začal v ČT Ostrava nejprve jako asistent kamery, od roku 1996 pak jako samostatný kameraman. Na svém kontě má mimo jiné i celou řadu televizních dokumentů, například **HISTORIE, SKORO DETEKTIVNÍ, LÉTO U ČERNÉHO MOŘE**, anebo **VZNIK A PÁD KRÁLOVSTVÍ ŠEVců**. Se Zdeňkem Tycem ho pojí dlouholetá spolupráce.

Celovečerní filmy:

SMRADI – 2002, režie Zdeněk Tyc

3+1 S MIROSLAVEM DONUTILEM - 2004, režie Zdeněk Tyc
KRÁLOVSTVÍ POTOKŮ - 2005, režie Pavel Jandourek
NADMĚRNÉ MALIČKOSTI: JUBILEUM - 2006, režie Zdeněk Tyc
HYPERMARKET - 2007, režie Janusz Klimsza
JMÉNO - 2007, režie Ján Novák
EI PASO - 2008, režie Zdeněk Tyc
ŠEJDREM - 2009, režie Zdeněk Tyc

Dokumenty:

HISTORIE, SKORO DETEKTIVNÍ – 2002, režie Pavel Jandourek
LÉTO U ČERNÉHO MOŘE – 2003, režie Pavel Jandourek
VZNIK A PÁD KRÁLOVSTVÍ ŠEVců – 2004, režie Pavel Jandourek
13. KOMNATA JAROSLAVA HUTKY - 2005, režie Zdeněk Tyc
13. KOMNATA EVY HOLUBOVÉ - 2005, režie Zdeněk Tyc

Jiří Berka – pomocný kameraman

Jirka Berka (*1974) vystudoval mikroelektroniku na SPŠE. Jako švenkr se podílel na televizních filmech **ŠEJDREM**, **HYPERMARKET**, **KAŽDÝ DEN KARNEVAL**, **VODÁCI**, **STRÁŽCE DUŠÍ**, anebo na seriálu **KOBOVA GARÁŽ**.

Celovečerní filmy:

SMRADI - 2002, režie Zdeněk Tyc

PEKLO S PRINCEZNOU - 2008, Miloslav Šmídmajer

Dokumenty:

ZLOČIN JMÉNEM KATYŇ – 2006, režie Patra Všelichová

DOPISY Z CELY SMRTI – 2008, Marcel Petrov

PŘÍBĚHY ŽELEZNÉ OPONY (cyklus) – 2005, režie Ján Novák

Adam Pitra - architekt

Adam Pitra (*1971) vystudoval scénografii na AMU a DAMU, a postgraduálně obor grafický design a plakát na VŠUP.

Pracuje převážně jako scénograf a kostýmní výtvarník v divadle a také jako asistent architekta na filmových projektech.

Adam Pitra se také zabývá navrhováním a ilustrováním knížek. Pod pseudonymem Adam Ostas psal a kreslil komiks pro časopis Čtyřlístek **Kouzelná holčička**. Je členem výtvarné skupiny Chodci. El Paso je jeho první samostatný celovečerní film.

V roce 2003 se umístil na druhém místě v kategorii scénografie (ceny Alfreda Radoka) za inscenaci **PSÍ SRDCE** režiséra Sergeje Fedotova.

Výběr divadelních představení a filmů, na kterých

spolupracoval:

ŽIVOT JE PES (LÁSKA) – 2002, Divadlo Bez zábradlí, režie Alice Nellis

ŽELARY - 2002, režie Ondřej Trojan

HOREM PÁDEM – 2003, režie Jan Hřebejk

MISTŘI – 2003, režie Marek Najbrt

MALÝ DÁBEL – 2003, Národní divadlo, režie Sergej Fedotov

SCÉNY Z MANŽELSKÉHO ŽIVOTA – 2003, Dejvické divadlo, režie Ondřej Zajíc

VIŠŇOVÝ SAD – 2005, Divadlo pod Palmovkou, režie Ondřej Sokol

PAN POLŠTÁŘ – 2005, Činoherní klub, režie Ondřej Sokol

PRINC A JÁ II. – 2005, North American Picture

KRÁSKA V NESNÁZÍCH - 2005, režie Jan Hřebejk

OBSLUHOVAL JSEM ANGLICKÉHO KRÁLE – 2006, režie Jiří Menzel

MÍSTO V ŽIVOTĚ II. – 2006, režie Jiří Chlumský

U MĚ DOBRÝ – 2008, režie Jan Hřebejk

Jan Čeněk - zvuk

Jan Čeněk (*1969) je absolventem FAMU. V letech 1987-1999 pracoval v Československém rozhlasu jako technik a mistr zvuku v hudebním studiu.

Od roku 1996 až dodnes působí ve studiu zvuků **Bystrouška**, kde vznikl například animovaný film Aurela Klimta **KRVAVÝ HUGO** (1997), anebo závěrečná fáze stříhu zvuku snímku **ŠEPTĚJ**.

Celovečerní filmy:

INDIÁNSKÉ LÉTO - 1995, režie Saša Gedeon

MARIAN - 1996, režie Petr Václav

ŠEPTĚJ - 1996, režie David Ondříček

NÁVRAT IDIOTA - 1999, režie Saša Gedeon

CO CHYTNĚŠ V ŽITĚ - 1999, režie Roman Vávra

CESTA Z MĚSTA - 2000, režie David Vorel

DIVOKÉ VČELY - 2001, režie Bohdan Sláma

SMRADI - 2002, režie Zdeněk Tyc

WATERLOO PO ČESKU - 2002, Vít Olmer

ŽELARY - 2003, režie Ondřej Trojan

SENTIMENT - 2003, režie Tomáš Hejtmánek

ŽRALOK V HLAVĚ - 2004, režie Mária Procházková

ŠTĚSTÍ - 2005, režie Bohdan Sláma

VENKOVSKÝ UČITEL - 2008, režie Bohdan Sláma

U MĚ DOBRÝ - 2008, režie Jan Hřebejk

Vladimír Barák - střihač

Vladimír Barák (*1964) je absolvent FAMU. Jako střihač se podílel na celé řadě krátkometrážních filmů, například na dokumentu **IVAN KRAL DANCING BAREFOOT**, TV filmech **MULTICAR MOVIE SHOW**, **WARTBURG MOVIE SHOW** a **MILAN UŽ JDE**. Stříhal též filmové povídky **POWERS** režiséra Petra Zelenky a **ČERVENÁ KARTA** režiséra Igora Chauna.

Pravidelně se podílel na pořadech České televize: je jedním z hlavních tvůrců cyklů *Bigbít* a *Česká soda* a jeho jméno naleznete také v titulcích pořadů *Šedesátka* a *Trip*. Stříhal portréty Dominika Haška a Vladimíra Mišíka a také množství hudebních klipů a komerčních TV spotů.

Má nominaci na Českého lva za film **ŽELARY**.

Celovečerní filmy:

PELÍŠKY - 1999, režie Jan Hřebejk

ŠEST STATEČNÝCH (povídka *Tomík*) - 1999, režie Vojtěch Mašek

MUSÍME SI POMÁHAT - 2000, režie Jan Hřebejk

CESTA Z MĚSTA - 2001, režie Tomáš Vorel

Z MĚSTA CESTA - 2002, Tomáš Vorel

PUPENDO - 2003, režie Jan Hřebejk

ŽELARY - 2003, režie Ondřej Trojan

HOREM PÁDEM - 2004, režie Jan Hřebejk

KRÁSKA V NESNÁZÍCH - 2006, režie Jan Hřebejk

MEDVÍDEK - 2007, režie Jan Hřebejk

KARAMAZOVI - 2008, režie Petr Zelenka

ČESKÁ TELEVIZE – TELEVIZNÍ STUDIO BRNO

ČESKÁ TELEVIZE

Brněnské studio vzniklo v červnu 1961 jako čtvrté studio tehdejší Československé televize. Za uplynulých bezmála pět desetiletí se stalo významným televizním producentem. Kromě zpravodajství a sportu se zabývá výrobou zábavných, dokumentárních a hudebních pořadů, magazínů a publicistických cyklů. Velkou pozornost věnuje tvorbě pro děti a mládež a pořadům s náboženskou tematikou. V oblasti dramatické tvorby ve studiu vzniklo a stále vzniká řada úspěšných filmů, seriálů a pohádek. Například koprodukční film **ROK ĎÁBLA** získal šest Českých lvů a Křišťálový globus na Mezinárodním filmovém festivalu v Karlových Varech. Prvorepublikový seriál **ČETNICKÉ HUMORESKY** ocenili diváci cenou Týtý a festivalovými vavříny se pyšní desítky dalších pořadů. V současné době studio připravuje do vysílání například seriál Karla Smyczka **POSTE RESTANTE**, historický film Jiřího Svobody **LES MRTVÝCH**, komedii Roberta Sedláčka **MUŽI V ŘÍJI** či film z období 2. světové války natočený podle předlohy Milana Uhdeho **NA ROZCHODNOU** (režie Juraj Nvota). Šéfproducentkou centra dramatické tvorby brněnského studia České televize je Darina Levová, šéfdramaturgem Miloš Fedaš.

Irena Horváthová - Věra

Narodila se 9. ledna 1979 v Brně, je dcerou operní pěvkyně a kytaristy. Vystupovala s cimbálovou muzikou už ve svých sedmi letech. Zároveň od dětství milovala funky, což se ukázalo jako nejlepší příprava pro roli frontwoman moderní romské kapely. Od svých patnácti let Irena zpívala s kapelou Synergy. Po svém rozpadu se skupina v roce 1997 přetřansformovala v Gulo čar, kde Irena vystupuje spolu se svým manželem Pavlem Dirdou.

Linda Rybová – Slečinka

Narodila se 15. října 1975 v Praze. Kromě herectví na konzervatoři v Praze vystudovala také balet. Po skončení studií nastoupila do pražských divadel. První bylo Divadlo Komedie, odkud zakrátko odešla do Divadla pod Palmovkou, hostovala též v Divadle v Řeznické. Známa je ale také z televize. V 15 letech si zahrála hlavní roli princezny v koprodukční filmové pohádce **ŽABÍ PRINC** (režie Juraj Herz), o rok později v televizní pohádce **JAKÉ VLASY MÁ ZLATOVLÁSKA** (režie Adam Rezek). Kromě televizních pohádkových inscenací hrála například i v hudebním filmu **ŠAKALÍ LÉTA** (režie Jan Hřebejk, 1993). Do širšího diváckého povědomí se dostala v roce 2000, kdy natočila filmy **TMAVOMODRÝ SVĚT** (režie Jan Svěrák) a **KYTICE** (režie F. A. Brabec). O rok později si zahrála vedlejší roli v německém filmovém hororu **BAZÉN** (režie Boris von Sychowski).

Popularitu jí také přinesla role zdravotní sestry v televizním seriálu **ORDINACE V RŮŽOVÉ ZAHRADĚ** anebo v seriálu **LETIŠTĚ**.

Linda Rybová žije s hercem Davidem Prachařem, s nímž má tři děti.

David Prachař - Kochta

Narodil se 15. ledna 1959. Pochází z hereckého rodu. V roce 1982 absolvoval pražské DAMU a kromě herectví využívá také svých hudebních a tanečních schopností. Osudově na něj působila zejména spolupráce s režiséry Janem Grossmanem, Janem Nebeským a Michalem Dočekalem. Účinkoval například v pražském Divadle S. K. Neumanna (dnes Divadlo pod Palmovkou), v Divadle E. F. Buriana, v Činoherním klubu. Významné bylo jeho působení v Divadle Komedie – však byl taky oceněn za titulní roli v tamním **Hamletovi**. Výrazné bylo též jeho účinkování v inscenaci Borise Rösnera **Macbeth** na Letních shakespearovských slavnostech. Od roku 2002 je stálým členem činohry Národního divadla, kde už několik

let září v titulní roli **Cyрана z Bergeracu**. V současnosti ho tam můžeme vidět ještě v **Našich furiantech**, v **Richardovi III.**, **Malé hudbě moci**, v **Benefici Vlasty Chramostové – Tři životy** a v **Nepříteli lidu**. V televizních snímcích účinkoval například v **ISABELLE, VÉVODKYNI BOURBONSKÉ, JÁNOŠOVĚ KOUZELNÉ FLÉTNIČCE**, ve **DNI, KDY NEVYŠLO SLUNCE, AŽ TEN KŮŇ MLČÍ!** aj. Hrál v seriálech **ORDINACE V RŮŽOVÉ ZAHRADĚ, 3+1 S MIROSLAVEM DONUTILEM, HOSPODA, CHLAPCI A CHLAPI, NEŽ SE TÁTA VRÁTÍ**. Do jeho filmografie patří **SCHŮZKA SE STÍNY** (režie Jiří Svoboda, 1982), **NAROZENINY REŽISÉRA Z. K.** (režie Jaroslav Balík, 1987), **NEXUS** (režie José María Forqué, 1994), povídkový film **AGÁTA** (1999).

V roce 1994 získal ocenění v anketě kritiků za roli **Hamleta** a v roce 2001 Cenu Alfréda Radoka za titulní roli v Marlowově **Tragické historii o doktoru Faustovi**. Obdržel též Cenu Thálie 2006 za výkon v inscenaci **Novecento – Magické piano** na scéně Violy. Na Thálii byl nominován ještě dvakrát, za titulní roli v **Coriolanovi** a za roli v inscenaci **Duše – krajina širá**. Je rovněž nositelem ceny Františka Filipovského za dabing filmu **Život je krásný**.

Igor Chmela – Erik

Narodil se 2. ledna 1971 v Ostarvě. Vystudoval DAMU v Praze, poté byl členem souboru Národního divadla, posléze divadla Dejvického. Od roku 2002 je v angažmá pražského Divadla Na zábradlí. Na poli filmu debutoval v komedii režisérské dvojice Pavla Göbla a Romana Švejdy **JEŠTĚ ŽIJU S VĚŠÁKEM, PLÁCAČKOU A ČEPICÍ**. Dále si zahrál v psychologickém dramatu Roberta Sedláčka **PRAVIDLA LŽI**, v komedii Davida Ondříčka **GRANDHOTEL**, v tragikomedii Alice Nellis **TAJNOSTI** a ve filmu Petra Zelenky **BRATŘI KARAMAZOVI**. Je znám též z televizního seriálu **ORDINACE V RŮŽOVÉ ZAHRADĚ**.

Vladimír Javorský – Hloušek

Známý všestranný herec a hudebník se narodil v Ostravě 2. května 1962. Už jako gymnazista hrál v amatérském Divadle na žíněnkách. Vystudoval brněnskou JAMU a hned poté se uchytil v brněnském Divadle na provázku. Posléze nastoupil do Činoherního klubu v Praze a v letech 1992-93 vystupoval ve Francii s divadlem Compagnie du Hasard. Od roku 1999 patří k oporám souboru Národního divadla v Praze (Hamlet, Hadrián z Římsů, Idiot, aj.). Pravidelně hostuje i na dalších scénách, vystupuje i v mezinárodním projektu bratří Formanů Obludárium.

Hrál hlavní roli v česko-americkém krátkém hraném filmu **MOST** (režie Boby Garabedian, 2000), který byl nominován na Oscara. Byl nominován na Českého lva za vedlejší roli ve filmu **BÁJEČNÁ LÉTA POD PSA** (režie Petr Nikolaev,

1997).

Na televizních obrazovkách se poprvé objevil už během studií v seriálu **ČERNÁ ZEMĚ**. Následovaly další televizní role - voják „Kyslík“ v seriálu **CHLAPCI A CHLAPI** (režie Evžen Sokolovský, 1988), záporná role Seppa ve **VLAKE DĚTSTVÍ A NADĚJE** (režie Karel Kachyňa, 1989), **BYLO NÁS PĚT** (1994) pod taktovkou režiséra Karla Smyczka, a určitě nejvýznamnější příležitosti se mu dostalo v koprodukčním seriálu **NEJVĚTŠÍ Z PIEROTŮ** (režie Ivan Balada, 1990). Jana Kašpara Debureaua, světoznámého mima, zahrál Javorský skvěle. Možná i díky tomu, že se pantomimě věnoval už před natáčením

a ve Francii byl nějakou dobu členem souboru, který žil jako opravdová kočovná společnost.

Objevil se v mnoha v celovečerních filmech, mezi něž patří například **ČERNÍ BARONI** (režie Zdeněk Sirový, 1992), **NEJASNÁ ZPRÁVA O KONCI SVĚTA** (režie Juraj Jakubisko, 1997), **LOTRANDO A ZUBEJDA** (režie Karel Smyczek, 1997), **ENE BENE** (režie Alice Nellis, 2000), **KOUSEK NEBE** (režie Petr Nikolaev, 2005), **PANIC JE NANIC** (režie Ivo Macharáček, 2005), **CHYŤTE DOKTORA** (režie Martin Dolenský, 2007), **ROMING** (režie Jiří Vejdělek, 2007), **U MĚ DOBRÝ** (režie Jan Hřebejk, 2007).

Hranice schopností Vladimíra Javorského ale nekončí na divadelních prknech nebo před kamerami. Javorský zpívá a hraje na saxofon a umí hned pět světových jazyků - anglicky, německy, rusky, polsky a francouzsky.

Petr Lněnička – Dosoudil

Narodil se 20. července 1979 v Litomyšli. Je absolventem DAMU na katedře činoherního divadla v oboru herectví. V současnosti působí především v Divadle Kašpar, kde výrazně zaujal rolí **Hamleta**, hostuje i v Dejvickém divadle. V epizodních rolích jsme jej mohli vidět v televizních seriálech **REDAKCE**, **POSLEDNÍ SEZONA**, **LETIŠTĚ**, nebo **PROČ BYCHOM SE NETOPILI** a ve filmech **TAKOVÝ SLUŠNÝ ČLOVĚK** nebo **SWINGTIME**. Vedle svých divadelních rolí se věnuje také dabingu. Hrál ve filmu **INDIÁN A SESTRÍČKA** (režie Dan Włodarczyk, 2006) a ve válečném snímku **TOBRUK** režiséra Václava Marhoul (2008).

Jana Janěková ml. – novinářka Eva

Narodila se roku 1978 ve Zlíně, pochází z herecké rodiny. V roce 2000 absolvovala brněnskou JAMU. V roce 2001 až 2004 hostovala v Národním divadle v Brně ve hře Na dotek a v pražských divadlech – například v Divadle Na zábradlí, v Divadle Radka Brzobohatého nebo v Divadle Rubín. Od roku 2000 je ve stálém angažmá pražského Národního divadla. Také hraje v pražském divadle Palace. V televizi se objevila například v **3 PLUS 1 S MIROSLAVEM DONUTILEM** nebo ve **SMRTI PEDOFILA**. V kinech jsme ji mohli naposledy spatřit v **PRAVIDLECH LŽI** Roberta Sedláčka (2006). Zde se poznala se svým mužem – hercem Igorem Chmelou. Mají spolu tříletou dceru Aničku.

FILM VZNIKL ZA PŘÍSPĚNÍ

Státní fond ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie

The Media programme of the European community

PARTNEŘI FILMU

DISTRIBUTOR

VÝROBA

Filmová a televizní společnost

ČESKÁ TELEVIZE

Televizní studio Brno

© Total HelpArt T.H.A. 2008

(všechny zde uvedené informace, včetně doslovných citací, jsou k volnému použití)

www.el-paso.cz

Total HelpArt T.H.A.

Kříženeckého nám. 322, 152 53, Praha 5
tel.: 267 073 007 (2436), fax:267 073 836

E-mail: total@tha.cz

www.tha.cz

MEDIÁLNÍ SERVIS:

2media.cz, s.r.o.

www.2media.cz